

Мирослав Пенков
Езерното момиче

– Най-прекрасната картина, който някога съм виждал с очите си. Каква нелепа участ, да я съзирам само на сън – мъжът хапеше нервно долната си устна, пръстите му енергично барабаняха по застланата с каприрана покривка маса. – И то при такива обстоятелства. Боже!

– Но ще ни кажете, къде да я намерим нали? – полицаят задържа поглед върху мъжа. Той само поклати глава печално и сведе надолу очи – Най-красивото момиче – прошепнаха едва доловимо устните му – най-красивото момиче, отнесе сърцето ми.

– Това е едно магическо планинско езеро, инспекторе – говореше той докато колата пътуваше към уреченото място – Знам, че както и да ви го описвам не бихте си го представили така, както аз го виждам в сънищата си. То е толкова цветно, омайно, ефирно нежно и загадъчно близко до моето сърце, колкото може да бъде само най-свиден и изстрададен спомен. Вечер се намествам внимателно в леглото си, полагам глава на възглавницата, пълна с пуха на моите мечти и затварям очи. Чакам така, обгърнат от ефирен мрак часове. Вдишвам от тъмата, целувам я, тъй както се целува най-скъп човек, нашепвам ѝ тихи и красиви слова. Моля я да ме вземе със себе си, да хване протегнатата ми ръка, да вплете студени пръсти в моите и да ме поведе към онова далечно, приказно и неповторимо планинско езеро. Когато завесите се повдигнат от слабия полъх на дъхавия вятър и очертаят пред затворените ми, но зрящи очи тайнствената, загадъчна фигура аз се надигам и безшумно поемам подадената ми ръка. Опиянявам се от хладната тръпка, която пробягва през тялото ми всеки път когато го сторя, прекрочвам прага на стъклената врата и приятния нощен въздух нахлува в дробовете ми. А после двамата заминаваме.

Пътуваме дълго, неизмеримо дълго, инспекторе, но когато пристигаме в мен няма и капчица умора. Винаги съм изпълнен с неразбираем трепет, нещо, което трябва да се изживее, за да се осъзнае, нещо, което трябва да се почувства. И винаги пристигаме по залез. Няма, о няма нищо, нищичко по-прекрасно, по-чудно и невъобразимо прелестно от тази картина измежду всички Божии творения, които очите ми някога са съзирали. Моят тайнствен придружител леко се обръща към мен, помахва ми с ръка и ме кара да го последвам. Сетне тръгваме по една тясна, покрита с меки и ароматни борови иглички пътека. Босите му нозе леко стъпват по горския килим, а игличките игриво се забождат в тях. Приятно е. Над главите ни са надвесени величествени дървета, усещам как песните на птичките бавно замлъкват. И тогава той спира. Аз прекрочвам съвсем близо до него и усещам аромата му – ароматът на мрак –

тежък и всепропиващ, но същевременно примамливо закачлив, каращ те да се гмурнеш в тъмната бездна. И след всичкия този път вече сме там. Наблюдавам го винаги от едно и също място. Езерото е някъде далеч долу, под мен в краката ми, а аз го съзерцавам от височината на грамадно дърво. Слънцето бавно чезне зад хоризонта, разтапя всичко до което се докосне за миг, пропива го с ефирната си светлина, а небето над него пламене в цветовете на божествен сън. Водите на езерото винаги са спокойни. Омайващ бриз, пръскащ дъхът на бор, игриво бразди сребристите повърхности, а умиращото слънчево сияние прорязва за последно водата с огнено оранжева пътека. Толкова много ми се иска да стъпя на нея. Да докосна тази вода, да я вдишвам както поглъщам чистия въздух, да пия от нея и тя да стане част от мен, тъй както и аз се превръщам в парченце от нея – от магическото планинско езеро. Но не пламналото небе, не ефирният аромат, не дори прохладната езерна вода ме поразяват всеки път когато отида на езерото. Моето сърце не го отнася природата. Моето сърце го отнася то – най-чистото създание, моето истинско в лъжливостта си, приказно момиче.

Дори от разстоянието на което се намирам пак добре мога да различа посипалите се винаги на едно и също място във водата борови иглички. Те танцуват и трептят с музиката на далечния бриз, гмуркат се и плуват в ритъма на замлъкналото езеро, носят се все по-навътре и по-навътре. Купчинката дъхави иглички плава към сърцето на езерото бавно и спокойно, а аз гледам. Бездиханен, погълнат в себе си, омагьосан. А борчетата се въртят. И тогава съвсем неочаквано отронените парченца свежест докосват пламналата слънчева пътека. В миг се обагрят с цветовете на заспиващ живот, а водните капчици по тях засияват, като стотици рано изгрели небесни звезди.

Вятърът плахо появява докато водната повърхност се издига към небето. От водата се извайват най-прекрасните форми, слънцето им дава най-нежната душевност, а полъхът ги обгръща с бленувана реалност. Аз гледам, а от очите ми се търкалят сълзи. Най-прекрасната картина, това е най-чудесното езерно момиче. Когато накрая то ме поглежда аз разбирам, къде съм изгубил сърцето си. Виждам го как се носи надалеч от мен и как захранва момичето с живот. Всичко ти донесоха момиче, мисля си. Водата те дари с тяло, слънцето ти даде дух, вятърът мечтания, а тъмнината, приказно момиче, тъмнината ти донесе сърце. Моето сърце, момиче, сърцето ми от мрак.

Тя е толкова красива, инспекторе. Тя е толкова прекрасна. Защо с добрите хора винаги се случват лоши неща, инспекторе? Защо накрая

добрите страдат най-много. Горят в черни огньове, а радостта която им се полага идва едва накрая, трае само един кратичък миг във вечността и ако сам не я изпитам, няма да повярвам, че това мимолетно щастие може да заличи с един замах всичките несгоди, всичката болка, всичката мъка. Сигурни ли сме ние, инспекторе, че след като сме минали през ада ще влезем в полагащия ни се рай? Че няма да бъдем изтръгнати насила от нашите си планински езера, приказни и бленувани, че няма да ни захвърлят отново в пламъците на омраза и страсти, на измислена, унижена любов в един примитивен и жалък живот? Тя е мъртва от вече четиридесет и осем часа, инспекторе. Знам го, защото втори ден не я откривам. Знам го, защото вятърът ми го каза. Знам го, защото аз я убих.

Когато за първи път видях снимката ѝ във вестника си помислих, че навярно сънувам. Но не беше измислица, беше пълна реалност. Момичето съществуваше, не беше просто плод на моето въображение, не беше само едно чудновато езерно девойче. Но това ме разтърси. Накара ме да заплача с най-гъжните си сълзи. Почувствах се излъган, бях разочарован, гневен. Нима можеха да ми отнемат и моя съкровен свят? Нима имаха право да изтръгнат образа, който бях изваял от мрак, жената на която бях дал собственото си сърце, за да живее, а аз да умра? Тази снимка във вестника, инспекторе, беше откраднат миг от моите сънища. Те нямаха право на това. Никой няма право да се рови в главата ми.

На следващата нощ, когато мракът ме поведе към водите на езерото, аз го последвах разколебан и прекършен. Слънцето отново залязваше, бризът отново нашепваше любовни слова, а боровите иглички отново се въртяха готови да дадат живот на хубавото момиче. Водата се надигна, нежните лъчи я обляха, тя затрептя и заискря като късче от нежна звезда. И вятърът ѝ даде мечтание, слънцето дух, а водата тяло. Най-красивото момиче се надигна пред мен и протегна ръка. Молеше ме, чакаше ме. Не да я даря с любовта си, а да ѝ дам сърцето си. Простичко и ясно. Както винаги – Аз се нуждая от твоето сърце, за да живея!

Но не! Не и този път. Не и когато бях разбрал, че ме мами, че се подиграва с мен, че изневерява. Аз ѝ давах сърцето си, защото я харесвах такава каквато беше. Загадъчна и нежна, измислена, езерна. И моя. Да, аз ѝ давах сърцето си, защото исках да бъде само моя. Не и тяхна. Само моя!

Ръката ѝ напразно се протягаше към мен. Душата ѝ напразно ме молеше да я даря с живот. Очите ѝ напразно търсеха моите, почернени от гняв и озлобление. А слънцето вече залязваше. Огнената пътека полека губеше пламъка си, ставаше алена и тъмнееше по сребрилата вода.

Вятърът чезнеше в дърветата и времето течеше. Не, хубаво, хубаво момиче! Няма да получиш моето сърце. Не и този път. Този път то ще си остане с мен.

Протегнатата ръка изсъхна като откъснат лист на теменуга, сетне стотици иглички се посипаха по водната повърхност, а тя започна да ги поглъща, докато не ги покри напълно. Моето момиче беше мъртво. Аз го бях лишил от сърце.

Колата спря пред голямата метална врата и тримата мъже излязоха отвътре. Полицайте вървяха от двете му страни, а той ги водеше. Бунището се издигаше пред тях като чудовищен старинен замък от противни боклуци и мръсотия.

– Едно планинско езеро – каза той и ги поведе навътре – може само за миг да се превърне в пустинята на нечие загубено сърце. Най-хубавото има способността да се превръща в най-лошото. Всичко зависи от човека. – Когато накрая стигнаха уреченото място, той вдигна високо глава и посочи с ръце към земята.

– Копайте тук – изговори бързо – Тук ще намерите момичето. Мое езеро момиче.

– Господи, каква жестокост – полицаят отпи с нежелание от кафето си – Да постъпи така с красивото девойче.

– Маниакална лудост – обясни колегата му – Видял е снимката ѝ във вестниците дни преди да предприеме каквото и да било. После е заживял с образа ѝ. Влюбил се е.

– А момичето е било красиво. Кралица на красотата в тазгодишния конкурс.

– И питаш. Но начинът по-който я е убил – той потрепери – Да изтръгне сърцето ѝ с голи ръце, Боже! Сетне да я зарови наред бунището, че и да се предаде доброволно, сам да ни заведе при тялото.

– И всички тези приказки за езерото и приказното момиче. Явно наистина си е вярвал.

– Знаеш ли, че в дробовете ѝ беше намерена пръст? Означава, че... заравял я е жива, опитвала се е да поеме въздух, но е поглъщала пръст, давила се е...

– Исусе, това е лудост! Няма да мога да спя със седмици.

– Представяй си хубави момичета и планински езера. Може и да те приспят.

– Моето хубаво момиче – повтаряше припряно мъжът сгушен на кълбо в килията си. Пазачът отпред дремеше зад бюрото си и никой не видя, когато черната сянка прекоси помещението и изведе от килията

прегърбен дребен силует. Мъжът спеше неподвижно на леглото си, а умът му бодро крачеше напред към една по-хубава страна на сънища и измислици, готов да застане на брега на планинското езеро и да чака търпеливо с часове. Да чака така, както щеше да чака през останалите дни от своя живот. Да чака завръщането на своето хубаво и нежно, красиво и добро, реално и измислено, приказно чаровно планинско момиче. Онова, на което беше отказал да подари сърцето си. Онова, заради което го бяха осъдили на смърт.

КРАЙ

© 2000 Мирослав Пенков

Източник: <http://sfbg.us>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/1340>]